

שחקן מכבי תל-אביב מסכם ועומי מסע קבוצתו באמריקה ערב הבחירות

איי לייקה שייע

- מאת יוסלה מרימוביץ -

באלסקה הייתם? גם אני לא, אך על פי ששהייתי שם כמה שעות. אך להיות באלסקה ולא לראות אסקימוסים ו תיירים ישראלים, זה כאילו לא היינו שם בכלל. בשעות המעטות שהיינו בשטח ה שפוט של אלסקה, חיפשנו פנים עגולות, הסוחרים מזחלות, לשוא, דברים כאלה יש רק בתמונות. באלסקה כולם אמריקאים. ובאלה אפשר למצוא בכל מקום, אפילו ב אמריקה.

אחרי הרבה שבועות של פרידה מהיבשה החודשה, חזרנו אליה שוב. המטוס הוריד אותנו בסיאטל ואשינגטון. היתה לנו ברירה לשהות במקום יום אחד ולחכות למטוס שי יטיס אותנו לניו-יורק או לעשות סיור קצר דרך סאן פרנסיסקו, לוס אנג'לס ושיקאגו ולהגיע לניו-יורק באיחור של יום. החברה דוקא היו בעד הטיוול הארוך יותר, סוף סוף אף פעם לא מוזק לראות קצת את העולם, אבל ההתנגדות באה ממקור בלתי צפוי, דוקא משייע גלזר. "שיקאגו", אמר שייע, "זה לא בשבילי. אני לא רוצה אפילו להריח אותה, שמעתי עליה מספיק. מכניסים אליה בשר ויציאת קופסת שימורים. ואלקפונה זה כלום?"

לא עוד לנו כלום, היה חבל לעזוב את שייע לבד בעיר גדולה כמו סיאטל (חצי מליון תושבים) ונשארו כולנו, חמישה אורחים מהונג קונג, בלי מלווה ובלי שום עסקן שידיא לנו.

נסענו לראות קצת את סיאטל ואשינגטון. היא נקראת בשם השני משום שהיא נחשבת לירת צפון צפון מערב ארצות-הברית. רא רנו כבר מקומות יפים יותר. חזרנו למלון, במלון יש הכל. חנויות, מכבסה וגם מס פרה. נזכרנו שכבר מיום שביענו את מדינת ישראל לא עלו כסר ומספרים על ראשו וניגשו למספרה.

עוטפים אותנו ושואלים: קרוקס. אנו עונים: שיהיה קרוקס. אחרי חצי דקה מס תכלים בראי רואים רק חושך. על הראש יושבת חצי קרחת, אורך השערות כחצי סנטימטר כל אחת. כך, זהו קרוקס, האופנה ההודישה של תספורת הגברים. שם מצלצל ומצלצלים גם שלושה דולר לראש. טוב שהשאיור חצי סנטימטר שער, הסכנו חצי דולר.

בדרך מסיאטל לניו-יורק ירדנו לדטרויט, עיר המכוניות, לראות אם אמריקה יכולה להתחרות בישראל בפאר ככוניותיה. צריכים להודות שהם עולים עלינו. במרכז אולם שדה התעופה היתה מוצגת לראוה מכונית פורד הדורה, מודל 1957. מהירות פנסאס סיה - היא משיגה את הזמן.

קדימה "הפועל"!

הגענו לניו-יורק, מרגישים כמו בבית. ה נציג חברת התעופה מתעניין אם היינו שבעי רצון מהאוכל? כן, מההיסטה עצמה? כן, מהשירות? כן, מההדלת, לא!

אנחנו יורדים לשדה התעופה הגדול ב עולם. איפוא היתרון? איש לא בא לקבל את פנינו. אפילו התקליט "קדימה היי! קדי מה היי! קדימה הפועל" תקליט שגוגן כשבאנו בשנת 1948 עם נבחרת צה"ל, לא נשמעו הפעם. עלינו על מכונית מודל 56, איחזרנו.

התאכסנו במלון אלמאק ברחוב ה-71 בברודוויי. זה המלון היחיד שאפשר לשלם עבור האיכסון בו בישראל בלירות ישראליות. את שאר חברי מכבי תל-אביב שהגיעו מישראל, לא פגשנו במלון. כולם כבר היו עסוקים בקניות ובביקורים. וכשהגיעו מד הציפו אותנו במטר שאלות: מה נשמע ב הונג קונג? מה האתם משש? כמה זה עלה? כמה תשלום קיבלתם? ולבסוף נזכרו גם להגיד לנו וברוכים הבאים. עד למשחק הראשון היינו כמעט זרים זה לזה. החברה

שבאו מישראל היו עסוקים מאוד. מי ש עוד הסכים להביט עלינו היו שני המהגרים של מכבי תל-אביב שהצטרפו למסע, אגוז מורד כוביץ, איש ארצות-הברית של אמריקה ו יוסף גולדשטיין איש הדומיניון של אפריקה הדרומית. גולדשטיין נראה קצת משונה. תמיד היה הולך עם סיגר תקוע בפיו וצוארון נוקשה

בהודמנות זאת אי-אפשר שלא להזכיר מי שהו אחר ממסענו, הקשור גם הוא בנשור אין. לישראל ("חלאלה") חליבנר, היצעו באמריקה הצעות נישואין משגעות. וזאת איננה סתם התרברבות, כי חלאלה יכול להיכח את זאת לכל מי שרוצה לשמוע. שעה שהוצעו לו הצעות הנישואין דרך ה סלפון, דאג הוא להקליטן במיוחד להוכחה

מה? אלקטרוניקה. כן, זה חשב מאוד, ואיך עם הכסף? אני גם עושה. זהו מה שפלאם עושים שם. יש גם אחרים שדוקא אוהבים את ישראל. אחת כזאת פגשתי במסיבה פרטית. קראו לה אווילין. היא יודעת להגיד יופי בעברית. היית בישראל? בסה. נו, איך היא?

אומיבוס ושמו בחירות. אני ושחקן מכבי תל-אביב האמריקאי, אגוז מורדכוביץ, בניו-יורק על רקע שיסת פירסומת אופיינית למסע הבחירות לנשיאות ארצות-הברית, שהתנהלה שם. הכת בת בראש

האומיבוס היא: מיוחד לבחירת אייזנהואר 1956. הכתובת בתחתית האומיבוס היי אייק ימשיך את השלום ופרוספריטי. מכונית כזאת, מהוה אסיפת בחירות שלמה הנעה על גלגלים ממקום אחד לששנהו.

לכל מי שלא יאמין.

כל ישראל חברים

לרפי לוי היה באמריקה חבר נורא טוב. לפני כל משחק היה בא ושואל בדאגה מה שלומי. בארץ, היה בקושי מצעע לו את ראשו לשלום. אבל כאן ראינו אותו תמיד נוחק אל רפי: רפי, מה עם הכרטיס? סייט? הבאתי איתי גם חברה. רפי הוא חבר נפלא. תודה רפי, להתראות במשחק הבא.

החבר של רפי לא היה יחיד. לפני כל משחק היו לנו המון חברים. עווי, דני, רמי, מוסקה, כל החברה הטובים באו. ומ איזה מרחק, מתל-אביב, חיפה ומכל ההתיישבות העובדת. תפסתי אחד קוד ושאלתי: מה אתה עושה? לימד.

אוי, אני התאהבתי בה. אני משוגעת אד ריה. האוירה, הנוף, האנשים אני רוצה לחיות שם. הייתי שם שבועיים.

למה חזרת? העבודה מחכה לי. חוץ מזה מה תגיד אמא.

בייסבול, הקפות וכדורגל

התעמוזה לקראת המשחקים ש לנו. היתה חלשה מאוד. שאלנו את ה מארגן: מדוע, היכן היזמה הפרטית, הרעש, הטרורם לפני המשוק ואחריו. הרי באמריקה בלי תעמוזה אין קהל, אין כסף ואין כלום. הוא ענה שמכר את המשחקים ל אגודת בני-ציון, זאת שנתנה לנו את האר